

AY IŞIĞI SOKAĞI

STEFAN ZWEIG

Ay Işığı Sokağı

Seçme Öyküler

Almanca aslından çeviren

Ahmet Arpad

Remzi Kitabevi

AY IŞIĞI SOKAĞI / Stefan Zweig
Özgün adı: *Die Mondscheingasse*

© Türkçe çeviri: Remzi Kitabevi, 2014

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Eylül Duru – Ömer Erduran
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1636-0

BİRİNCİ BASIM: Temmuz 2014

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 10648

İçindekiler

Prater’de İlk yaz, 7
Bir Başboş, 22
Lyon’da Düğün, 29
Birbirine Benzemeyen İkizler, 39
Görünmeyen Koleksiyon, 66
Nişan, 82
Leman Gölü Kıyısında, 94
Geç Ödenen Borç, 104
Ay Işığı Sokağı, 136
Acaba O muydu?, 157

Prater’de İlkyaz

Fırtına gibi girdi odaya.

“Elbisem geldi mi?”

“Hayır, sayın bayan,” dedi hizmetçi kız. “Bu saatten sonra da geleceğini hiç sanmam.”

“Tabii gelmeyecek! O tembeli çok iyi tanırım,” diye yüksek sesle konuştu. Sesinde hıçkırma, bir titreme vardı. “Şimdi saat on iki, Prater’deki at yarışlarına gitmek için bir buçukta yola çıkmak zorundayım. Fakat şu salak yüzünden gidemeyeceğim! Hava da ne kadar güzel!”

Ve kızgın, çok öfkeli, narin bedenini, örtülerle, saçaklarla kaplı, fantastik ve zevksiz döşenmiş küçük odanın bir köşesinde duran İran işi kanepeye bırakıverdi. Öfkeden tir tir titriyordu. At yarışlarına katılamayacak, böyle önemli bir günde tanınmış bir bayan ve ünlü bir güzel rolünü oynayamayacaktı. Yüzüklerle dolu ince parmaklarının arasından ılık gözyaşları süzülürdü.

Uzanmış olduğu yerde birkaç dakika hareketsiz kaldı. Sonra elini yanındaki, üzerinde çeşitli çikolataların durduğu İngiliz işi küçük masaya uzattı. Birbiri ardına birkaç tanesini

ağızına attı ve erimelerini bekledi. Yorgunluğu, hoş geçen gecenin mahmurluğu, loş odanın serinliği ve o andaki büyük öfkesi birbirleriyle kaynaştı; yavaş yavaş gözleri kapandı.

Hafif ve düşsüz uykusu bir saate yakın sürdü. En çekici yeri olan o neşeli, fırl fırl dönen gözleri, şu anda kapalı olsalar da çok güzel bir kadındı. Dikkatle boyanmış kaşları yüzüne, eğlenceyi seven biri olduğu görünümü vermeye yetiyordu. Yoksa incecik, hatları çok orantılı, uykunun öfkesini silmiş olduğu bu yüzü gören, onu düşlere dalmış bir çocuk sanırdı.

Saat bire doğru uyandı ve uykuya dalmış olduğuna şaşırırdı. Sonra her şeyi yavaş yavaş yine anımsadı. Öfkeyle, peş peşe çalıştığı zili duyan hizmetçi koşarak yanına geldi.

“Elbisemi getirdiler mi?”

“Hayır, sayın bayan!”

“Şu lanet olası kadın! Bana ne kadar gerekli olduğunu çok iyi biliyor. Şimdi bitti, artık hiçbir yere gidemem.”

Öfkeyle ayağa fırladı, dar odasını bir aşağı bir yukarı adımladı, sonra pencereden uzanıp, arabanın gelip gelmediğine baktı.

Araba tabii gelmişti, aşağıda duruyordu. Tam zamanında yola çıkabilirdi, şu lanet olası terzi kadın elbisesini getirmiş olsaydı. Fakat şimdi evde kalmak zorundaydı. Öfkesi giderek arttı. Şu anda dünyada ondan daha mutsuz başka kadın yoktu. Buna kendini iyice inandırdı.

Ancak hüznü olmasının da onu neredeyse neşelendiren bir çekiciliği vardı. Ne de olsa öz varlığına karşı çıkmasını başarmıştı. Bu duygularla dolu hizmetçi kıza arabayı geri yollamasını emretti. Arabacı bunu sevinçle kabul etti, çünkü yılın en önemli at yarışlarının yapıldığı bugünde çok iyi iş yapacağından emindi.

Fakat kadın, daha şık fayton hızlı bir tırısla uzaklaşırken,

vermiş olduğu karardan pişmanlık duydu. Elinden gelse pencereyi açar geri dönmesi için haykırırdı. Fakat bundan utandı, ne de olsa Viyana'nın en kibar semti Graben'de oturuyordu.

Evet, şimdi her şey bitmişti. Cezalı olduğu için kışlayı terk etmesi yasaklanmış bir asker gibi odasına hapsolmuştu.

Canı sıkkın, bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bu daracık odada kendini çok rahatsız hissediyordu. Her köşe gereksiz bir sürü şeyle tıka basa doluydu. Mezat malı değersiz eşyalarla seçme sanat eserleri karmakarışık, iç içe sağa sola tıklılmıştı. Her yere sinmiş sigara kokusuyla yirmiye yakın parfümün oluşturduğu karışım da havayı dolduruyordu. İlk kez o gün her şeyden tiksindiğini hissetti. Prevost'un sarı kapaklı roman ciltlerinin bile o anda hiç çekiciliği yoktu. Prater, onun Prater'i ve Freudenau'daki at yarışları bir türlü aklından çıkmıyordu.

Giyecek şık bir tuvaleti olmadığı için şimdi bu duruma düşmüştü.

Neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı. Kafasından her türlü düşünceyi attı ve kendini koltuğa bırakıp tekrar uyumayı denedi. Hiç olmazsa akşamüstünü böyle geçirirdi. Fakat başaramadı. Gözkapakları, ışığı özlemiş gibi tekrar açıldı.

Ayağa kalktı ve pencereye gidip aşağı baktı. Graben'in güneşte ışıldayan kaldırımlarında insanlar hızlı hızlı gidip geliyorlardı. Gökyüzü masmaviydi, hava sıcak... Dışarıya çıkmak özlemi giderek arttı. Ve sonunda Prater'e tek başına gitmeye karar verdi. Geçit törenindeki arabalardan birinde yer almasa bile, hiç olmazsa seyircilerin arasına karışmalıydı. Bunun için de şık ve pahalı bir tuvalete gereksinimi yoktu, üzerine basit bir şey giymesi yeterliydi. Hem o zaman onu hiç kimse de tanıyamazdı.

Kafasındaki bu planı hemen gerçekleştirmeliydi. Dolabı açıp giyeceği bir elbise aradı. Parıl parıl, renkleri bağırان elbi-

seler dolabın karmaşıklığı arasından ona bakıyordu. Seçmeye başladı, peş peşe ipek kumaştan giysiler, önemli davetlerde, dikkatleri üzerine çekmek için giydiği tuvaletlerdi eline aldıkları. Fakat bugün niyeti başkaydı. Uzun süre aradıktan sonra birden yüzüne çocuksu, neşeli bir gülümseme yayıldı. En arka köşede, tozlanmış, buruşmuş, basit, fakir işi bir elbise bulmuştu. Onu gülümseten, bulduğu elbiseden çok anısında yeneden canlanan geçmişiydi. Sevgilisinin peşinden, baba evinden üzerinde bu elbiseyle kaçtığı günü anımsadı, o erkekle geçirdiği mutlu zamanı da. Sonra giysisini şık tuvaletlerle değiştirmişti, bir kontun sevgilisi olmuştu, sonra bir başkasının ve daha başkalarının da...

Bu eski elbise niçin hâlâ dolabındaydı, bilmiyordu. Fakat onu yine bulduğuna çok sevindi. Az sonra elbiseyi üzerine geçirdi ve çok değerli, Venedik işi kocaman aynada kendini görünce gülmeden edemedi. Ne kadar da namuslu, halktan biri, çocuksu ve cana yakın görünüyordu.

Dolabı biraz daha karıştırdı, elbiseye uygun bir de şapka buldu. Gülümseyerek aynaya bir kez daha baktı. Aynadaki halktan bir kız da ona bakıyordu. Gülümseyerek selam verdi ve yürüdü, odayı terk etti.

Az sonra caddeye çıktığında gülümsemesi hâlâ dudaklarında idi.

Bir an için yanından her geçenin, olmaya çalıştığı o insan olmadığını yüzüne söyleyecek sandı.

Fakat öğle sıcağında aceleyle yanından geçip giden birkaç kişinin ona bakacak pek zamanı yoktu. Az sonra, içinde bulunduğu yeni durumu kabullendi ve düşünceli düşünceli Rotenturm Caddesi'ne doğru yürüdü.

Burada her şey güneş ışığında, parıl parıl ve ıslıl ıslıl yüzüyordu. Bakımlı, şık ve neşeli insanlardan hayvanlara dek çev-

resindeki her şey o günün günlerden pazar olduğunu haykırıyor gibiydi. Her şey göz kamaştırıcıydı, coşkuluymdu, neşeliydi ve onu selamlıyordu. O güne dek hiç tanımamış olduğu coşku dolu bu insan kalabalığına şaşkınlıkla baktı. Sağa sola bakınmaktan, olup biteni izlemekten az kalsın bir faytonun altında kalıyordu. “Kente gelmiş saf bir köylü kızından farkın yok!” diye kendi kendine söylendi.

Yürüyüşüne biraz dikkat etti. Fakat az sonra Prater Caddesi’ne çıkar çıkmaz, coşkusu yeniden sınır tanımadı. Yanından geçen şık faytonlardan birinde ona tapan bir erkeğin oturduğunu farz etti. Fayton o kadar yakınından geçti ki, bir an için elini uzatıp adamın kulağından çekmek istedi. Fakat arkasına rahatça yaslanmış kibar görünümlü adam onu fark etmedi. Genç kadın yüksek sesle güldü, adam hemen arkasına döndü. Elindeki mendili anında yüzüne bastırmasaydı, onu görür, hatta belki de tanıyabilirdi.

Sonra neşeyle yoluna devam etti. Az sonra da kendini, o pazar günü Viyana’nın ulusal kutsal mekânı sayılan, iki yanı tarihi ağaçlarla kaplı Prater yollarına akın akın gelen insanların ortasında buluverdi. Bu ağaçlıklı gezinti yolları, korularla kaplı Prater düzlüklerinde, yemyeşil çayrlara uzatılmış bembeyaz kalasları andırıyordu. Sonsuz coşkusu çevresindeki insanlardan yayılan neşeli havaya karıştı. Bir doğa coşkusu ve pazar keyfi, o günü sarıp sarmalayan, haftanın geride bırakılmış bunaltıcı ve yorucu altı gününü insanlara unutturuyordu.

Kadın kalabalığın akışına bıraktı kendini. Denizde, plansız ve hedefsiz, fakat köpürerek ve güç dolu, coşkuyla devrile devrile tek başına ilerleyen bir dalga gibiydi.

Bir an için, terzi kadının elbisesini getirmeyi unutmuş olmasına sevindi. Şu anda kendini, çocukluğunun Prater’i ilk ta-

nımış olduğu günlerindeki kadar mutlu hissediyor, yaşamında hiç tatmadığı bir özgürlüğü yaşıyordu.

Sonra o günlerin tüm anıları ve resimleri bir bir gözünün önüne geliverdi. Neşesi altın rengi güneş işınlarından oluşmuş bir kenar ss gibi sarıverdi anılarını. Yine o günlerdeki ilk aşkını düşündü, bir şeye istemeye istemeye dokunurken yaptığı gibi öfkeli bir inatla değil, neşeyle, satın alınmamış, hediye edilmiş olan o aşkı bir daha yaşama şansını elde ettiği için...

Derin rüyalara dalmış bir halde yoluna devam etti. evresindeki insanlardan yükselen sesler boğuk dalga uğultularına dönüştü. Konuşulanların tek kelimesini bile anlayamıyordu. O anda kafasından geçenlerle baş başa kalmıştı. Evindeki İnan işi dar kanepeye tembel tembel uzanmış, odanın bunaltıcı havasına sigara halkaları üflerken bile kendini şimdi burada, kalabalığın ortasındaki kadar yalnız hissetmemişti...

Birden başını kaldırıp baktı. İlk anda bunu niçin yaptığını bilemedi. Sadece bir an, düşüncelerinin üzerine pee gibi inen, kaçıp kurtulamadığı belli belirsiz bir şeyi hissetmişti. Sonra dikkatle ve sürekli kendisine bakan bir çift gözü seti. Dişilik içgüdüsüyle, başı önünde olmasına karşın o bakışların kendisini izlediğini fark etmiş, düşlerinden uyanmıştı.

Bakışlar, bir genç adamın, sakalına karşın çocuksu ifadesini yitirmemiş sempatik yüzündeki bir çift kara gözden geliyordu. zerindeki giysiye göre bir niversite ğrencisi olabiliirdi. Ceketinin yakasında da bir parti rozeti göze çarpıyordu. Başındaki kocaman kara şapka yan yatmış, yüzünün düzgün hatlarına hafif bir gölge düşürüyor, ona az da olsa sanatçı görünümü veriyordu.

Yaptığı ilk hareket, kaşlarını üst perdeden şöyle bir atmak ve gururla başka yöne bakmak oldu. Bu hiçbir özelliği olma-

yan insan ondan ne isteyebilirdi? O, bir kenar mahalle kızı değildi ki, o...

Duruverdi. Birden gözlerinde küstah bir gülümseme belirdi. Kendini bir an için yine sosyete hanımı gibi hissetmiş, o gün basit bir aile kızı görünümüne büründüğünü unutmuştu. Sonra üzerindeki giysilerin ne kadar etkileyici olduğunu fark etti ve buna çocukça sevindi.

Gülümsemesini bir “avans” kabul eden genç adam bakışlarını üzerinden çekmeden yanına sokuldu. Yüzüne erkekçe, zafer kazanmış birinin görünümünü vermeyi denedi, fakat başaramadı. Çekingenlik ve kararsızlığı ona engel oluyordu. Fakat bu görünümü kadının hoşuna gitti. Ne de olsa erkeklerin bu yanını o güne dek hiç tanımamıştı. Karşısındaki genç adamın yüzünde, belirtileri hâlâ sezilen çocuksu ifade, onun hiç tanımadığı, yepyeni, doğallığı erişilmez bir olağanüstülüktü. Üniversite öğrencisi gencin bir şeyler söylemek için dudaklarını oynatması, tam bir şey söyleyecekken, ürkekçe ve utanç bir korkuyla susmasını izlemek, kadına esprilerle dolu bir komediyi anımsattı. Karşısındakinin yüzüne bakarken gülme için dudaklarını ısırды.

Bu gencin iyi yanlarından biri de kör olmamasıydı. Yoksa cesaretini artıran, kadının zarif dudaklarındaki o ele verici titreşmeyi fark edemezdi.

Beklenmeyen bir anda nezaketle sordu, acaba bayana biraz eşlik edebilir miydi? Bir nedeni yoktu, bütün çabasına karşın da işe yarar bir neden bulamamıştı.

Kadın, bütün beklentisine ve her şeye hazır olmasına karşın, genç erkeğin bu sorusuna şaşırmadı değil. Acaba kabul etse miydi? Niçin olmasını? Daha şimdiden düşünmenin hiç gereği yoktu, bu tanışma nasıl sona erecek diye. Eski elbisesini üzerine geçirmiş olduğuna göre bu oyunu da oynamalıydı.

Halktan herhangi bir kadın gibi sevgilisiyle Prater'e gitmeliydi. Bu oyun niçin hoş olmasındı?

Ve oynamaya karar verdi. Genç adama, eşlik etmesine gerek olmadığını söyledi. Çok zaman yitirebilirdi... Fakat bu ikinci cümleden "Evet" demek istediği belli oluyordu.

Genç adam karşısındaki kadının ne demek istediğini kavradı ve yanına iyice sokuldu.

Az sonra çene çalmaya başlamışlardı bile.

Genç üniversite öğrencisi hoş sohbetti. Liseyi geride bırakalı çok olmamıştı. O yıllardaki küstahlığını yeni yaşamına taşımış sayılırdı. Başından pek bir şey geçmemişti, deneyimi de yok gibiydi. Genç insanların çoğu kez özlemini çektiği o maceraları yaşamamıştı. Çünkü bu gibi maceralar için gerekli olan atılganlık kendisinde yoktu. Onun aşkları özlemden öteye gidememiş, şiirlerle düşlerde kaybolup sona ermişti...

Kadın yeni davranışlarına hayret etti. Bir anda çenebazın biri olmuştu. Hiç aklına gelmeyecek konulardan söz ediyordu. Hatta hiç farkında olmadan, en az beş yıldır ağzına almadığı Viyana lehçesiyle konuşmaya başlamıştı. Sanki son beş yılın o şık kibar ve şatafatlı yaşamı hiç iz bırakmadan geride kalmıştı. O yine, Prater'i ve büyüsunü seven, hayata aç, cılız bir kenar mahalle kızı oluvermişti.

Hiç farkında olmadan kaynayan insanlar kalabalığından kopmuşlar, göz alabildiğine uzanan, ilkyaz dolu Prater çayırlarına girmişlerdi.

Asırlık, kalın dallı kestane ağaçları yeşillerin ortasından birer dev gibi yükseliyordu. Çiçekler taşan dallar hafif rüzgârda ağır ağır sallanarak birbirlerine dokunuyor, âşıkların fısıldaşmasını andıran sesler çıkarıyorlardı. Ağaçlardan beyaz tozlar, incecik kar taneleri gibi, rengârenk çiçeklerle kaplı koyu yeşil çayırlara dökülüyordu. Tatlı ve ağır bir koku topraktan yükse-

liyor, yumuşak dalgalar gibi dağılıyor, sımsıkı sokuluyor, zevkin bilincine ulaşmak isteyen insanları tatlı, çekici ve uyuşturucu duygularla sarıp sarmalıyordu. Gökyüzü masmavi ve pırıl pırıl, ağaçların üzerini bir safir gibi örtüyordu. Güneş de altınlarını, yaratılmışların en mükemmelinin, en eşsizinin, en ölümsüzünün üzerine saçıyordu... Prater ilkyazının.

Prater'de ilkyaz!

Bu söz havada uçuşuyordu. Her insan onun inanılmaz büyüsunü çevresinde yaşıyor, tomurcuğunun sayısız çiçekler açtığını ruhunda hissediyordu. Kol kola girmiş sevgililer sınırsız, göz alabildiğine uzanan çayırlarda mutlu geziniyordu. Bu duyguları henüz tanımayan çocuklar ise hoplayıp sıçırıyor, bağırıyor, attıkları neşeli çılgınlık ta ötelere uzanıyor, rüzgârda ve ormanın derinliklerinde kaybolup gidiyordu.

İki insan, her şeyin bir büyü gibi yavaş yavaş ruhlarını sarıp sarmaladığını fark etmemişti. Şaka dolu konuşmaları az sonra içten bir samimiyete dönüşmüştü. Sanki beklenmeyen, fakat geldiğine sevinilen bir misafirdi... Çok yakınlaşmışlardı birbirlerine. Genç bu çekici, heyecanlı ve neşeli kadına hayran olmuştu. Sanki kıyafet değiştirmiş bir prenses çıkmıştı karşısına. Yanındaki kadın da bu taptaze, dinç erkekten hoşlanmış gibiydi. Az önce onunla oynamaya başlamış olduğu komedi şimdi ciddileşiyor gibiydi. Üzerine geçirdiği eski günlerin giysisi ile genç kızlığındaki duyguları da ruhunu kaplıyordu. Birdenbire içi arzuyla doldu, ilk aşkın mutluluğunu özledi... Her şeyi bir daha, yepyeni yaşamak istiyordu.

Yanındaki genç sessizce koluna girdi, kadın karşı koymadı. Onun sıcak nefesini saçlarında hissetti. Anlattığı binlerce şeyi dinledi; çocukluğunu, başından geçen ilginç şeyleri, adının Hans olduğunu, üniversiteye gittiğini ve ondan çok ama çok hoşlandığını... Sonra biraz şaka, biraz ciddi, ona âşik

olduğunu söyledi, kadın neşeyle karışık bir mutluluk duydu... Daha önce benzeri sözleri belki yüzlerce kez duymuştu, hatta daha güzel, seçme kelimelerle bezenmişleri. Fakat hiçbir kez yanakları, kulağına fısıldanan, bu içten, titrek, heyecanlı kelimelerde olduğu kadar kızarmamıştı. Gerçek olması özlenen tatlı bir düş gibi titredi kelimeler, yayılan dalgalar bütün vücudunu doldurdu, hazla ürperdi tepeden tırnağa. Yanındaki erkeğin, çılgınca, kendinden geçmiş bir sevecenlik dolu, giderek daha güçlü kolunu kavradığını coşkuyla hissetti.

Çayırılarda ötelere, insansız derinliklere varmışlardı. Arada sırada uzaklardan bir yerlerden otomobil sesleri duyuluyordu. Burada sanki onlardan başka hiç kimse yoktu. Yeşillerin arasından kimi açık renkli yazlık elbiseler ışıltıyor, sonra yoluna giden, uçuşan bembeyaz kelebekler gibi gözden kayboluyordu. Tek tük insan sesi de geliyordu kulaklarına. Doğada hareket yoktu. Sanki her şey güneşten yorgun düşmüş, derin bir uykuya dalmıştı...

Tek bir ses, o hiç susmadı, birbiri ardına, binlerce şefkat dolu, biri ötekinden daha candan, daha değişik sözler fısıldadı durdu. Kadın uyuşmuş gibiydi. Sanki uykuya dalarken ötelere gelen bir müziğe kulak kabartıyor, nağmenin ritmini, melodisini içinde hissediyordu.

Biraz sonra yanındaki genç erkek başını iki elinin arasına alıp öpünce de karşı çıkmadı. Uzun, çok uzun bir öpücüktü, sır dolu sayısız aşk sözleri ile bezenmişti.

Ve bu öpücüklerle bütün geçmiş geride kalmış, unutulmuştu. Sanki hayatının ilk öpücükleriydi onlar. Bu genç insanla oynamak istediği oyun birdenbire yaşam ve duygularla doluvermişti. Tüm vücudunu kaplayan sevgi ve yakınlık ona geçmişte yaşadıklarını bir anda unutturmuştu. Sanatının zir-

vesinde kendini kral ya da kahraman hisseden, gerçek yaşamını ve mesleğini unutan bir sahne sanatçısı gibiydi...

Sanki doğaüstü bir olay ona şu anda hayatının ilk aşkını yaşıyordu...

Böyle kol kola, aşkın tatlı coşkusuyla dolu, birkaç saat gezinip durdular. Gökyüzü kıpkırmızı yanmaya başlamıştı. Ağaçların tepeleri siyah eller gibi uzanıyor, her şey akşamın loşluğunda görünmezleşip siliniyor, hafif akşam rüzgârında yapraklar hışırdıyordu.

Hans ve Lise –gerçek adı Lizzie’ydi, fakat çocukluğunda ona Lise derlerdi; işte bir an için sevinçle o günleri anımsamış ve yanındaki gence onu söyleyivermişti– geri döndüler, Prater panayırına doğru yürüdüler. Seslerin karmaşasını duymamak olanaksızdı.

Yaklaştılar. Rengârenk insan seli ıslıl ıslıl kulübelerin arasından akıyordu. Sevgilileri kollarında hafta sonu iznine çıkmış askerler, gençler, nereye bakacaklarını bilemeyen neşeli çocuklar... Bütün bu insan kalabalığının ortasından yükselen bir müzik karmaşası. Karşılıklı birbirlerini susturmaya çalışan askeri bandolar ve her çeşit orkestra... Bağırırmaktan sesleri kısalmış çığırkanlar, nişancıların patlayan tüfekleri ve çocukların her kafadan çıkan bağrıışmaları... Her türlü halk burada bir araya gelmişti. Beklenti ve isteklerini lunaparkçılar, lokanta sahipleri yerine getirmeye çabalıyordu. Yığınin çeşitliliği burada birleşmiş, bir bütün olmuştu.

Lizzie için o akşam Prater, çocukluk yıllarının yeniden keşfettiği, daha doğrusu tekrar bulduğu ülkesiydi. Son yıllarda süslü faytonlarına binmiş şık sosyete insanların gezindiği, iki yanı ağaçlıklı geniş ana yoldan başka bir yeri tanımamıştı. Şimdi ise sanki oyuncakçı dükkânına götürülmüş bir çocuk gi-

